

Китоби Дониёл — Рақами наваду шаш

Татбиқи Сегонаи Нубувват: Кушодани Чорчӯби Нубувватӣ барои Рӯзҳои Охир

Jeff Pippenger

2024-02-29

Асоси паёми нубуввати Уилям Миллер ду қудрати харобкунанда буд: бутпарастӣ, ки пас аз он папизм меояд; ва асоси паёми нубуввати «Future for America» се қудрати харобкунанда аст: бутпарастӣ, ки пас аз он папизм меояд, ва пас аз он протестантизми муртад, ҳарчанд ҳамаашон дар интиҳо ҳамзамон амал мекунанд. Яке аз калидҳои асосии нубувватӣ барои фаҳмиши нубуввати Миллер он буд, ки «ҳамешагӣ» дар китоби Дониёл рамзи бутпарастӣ аст, зеро он пайванди ду қудрати харобкунандаро, ки асоси фаҳмиши нубуввати ӯ гардид, барқарор месохт. Яке аз калидҳои асосии нубувватӣ барои фаҳмиши нубуввати «Future for America» низ ин аст, ки «ҳамешагӣ» дар китоби Дониёл рамзи бутпарастӣ мебошад, зеро иҷрои таърихӣ бутпарастӣ пайдарпаии воқеаҳо дар Дониёл боби ёздаҳ, ояҳои чиҳил ва чиҳилу як, муқаррар намуд, ки он ба асоси фаҳмиши нубуввати «Future for America» табдил ёфт.

Чунон ки ҳамеша дар мавриди нури нав чунин аст, пешравии ҳақиқате, ки дар соли 1989, ҳангоми ғурупошии Иттиҳоди Шӯравӣ, муҳраш кушода гардид, аз ҷониби садоҳои гуногуни бисёр мавриди мубориза қарор гирифт. Муқовимате, ки бар зидди ҳақиқат пеш оварда мешуд, бетағйир ба дарки равшантаре аз ҳақиқат меовард. Дар он баҳсҳои ибтидоӣ бар зидди ҳақиқате, ки дар шаш ояи охири боби ёздаҳуми Дониёл ёфт мешавад, якчанд қоидаҳои нубувватӣ, ки дар Китоби Муқаддас ҷой доранд, ҳамчун далелҳои зарурӣ барои пуштибонии афзоиши дониш, ки ҳангоми кушода шудани китоби Дониёл дар соли 1989 ба амал омад, шинохта шуданд. Мо ҳоло яке аз он қоидаҳо баррасӣ мекунем, ки онро «татбиқи секаратаи нубувват» меномем.

Мо аз оғоз ба баррасии ду татбиқи сегона пардохтем, ки дар як сатҳ як хатти ягона мебошанд, аммо дар сатҳи дигар аз ҳам фарқ мекунанд. Ду зухуроти аввали Рум (бутпараст ва папагӣ) зухуроти сеюми Руми Муосирро барқарор карданд. Ду зухуроти аввали Бобил (Бобил ва Бобили Қадим) зухуроти сеюми Бобили Муосирро барқарор карданд. Руми Муосир ҳамон ҳайвони Ваҳйи боби ҳабдаҳ аст, ки Бобили Муосир бар он савор мешавад ва бар он ҳукмронӣ мекунад. Онҳо ҳамон қадар аз ҳам ҷудоанд, ки як ковбой аз аспӣ худ, аммо ҳамчунин бо якдигар зиноӣ рӯхонӣ мекунанд; бинобар ин, дар он сатҳ онҳо яканд. Ду татбиқи дигари сегонаи нубувват низ ҳастанд, ки муносибати монандеро доро мебошанд.

Ду нахустин зухури Илёс (Илёс ва Яҳёи Таъмиддиханда) Илёси сеюми айёми охириро барқарор месозанд. Ҳамчунин ду қавли нахустин, ки роҳро барои Қосиди Аҳд омода месозанд (Яҳёи Таъмиддиханда ва Вилиям Миллер), он қавлидери барқарор месозанд, ки дар айёми охир роҳро барои Қосиди Аҳд омода месозад. Дар ин ду силсилаи татбиқҳои сегонаи нубувват се нуктаи муҳим ҳаст, ки бояд шинохта шаванд.

Нуктаи аввал ин аст, ки намояндагони воқеии таърихии ду силсилаи татбиқҳои сегонаи нубувват, дар асл, ҳамон шахсиятҳои таърихӣ мебошанд; аммо мақсади онҳо дар ин ду тасвир ба таври равшан фарқ мекунад. Нуктаи дувум дар шинохтани он аст, ки фарқ миёни ин ду татбиқи сегонаи ба ҳам наздики нубувват чист. Ин фарқ дар он аст, ки Илёс кори беруниро дар айёми охир намояндагӣ мекунад, ва паёмбаре, ки роҳро барои Пайғамбари Аҳд омода месозад, кори дохилиро дар айёми охир намояндагӣ мекунад.

Нуктаи сеюме, ки бояд ба он таваҷҷуҳ кард, ин аст, ки Исои Масеҳ, ҳамчун Алфа ва Омега, Илёси сеюмро, инчунин пайғамбари сеюмро, ки роҳро тайёр мекунад, ҳам бо Илёси аввал ва ҳам бо Илёси охир, ва ҳам бо пайғамбари аввалу охир, ки роҳро барои Пайғамбари Аҳд тайёр мекунад, мушаххас менамояд. Пайғамбари Илёс аз фариштаи аввал ва пайғамбари Илёс аз фариштаи сеюм якҷо иҷрои сеюми Илёсро ташкил медиҳанд, ва он пайғамбаре, ки роҳро тайёр мекунад, ҳамчун пайғамбари ҳаракатҳои ҳам фариштаи аввал ва ҳам фариштаи сеюм муаррифӣ мешавад.

Илёс-пайғамбар дар муқовимати кӯҳи Кармил намунае аз рӯёрӯии рӯзҳои охир миёни қавми Худо ва иттиҳоди сечонибаи Руми муосирро пешкаш мекунад.

Кӯҳи Кармил дар шимоли Исроил, наздики соҳили баҳри Миёназамин, ҷойгир аст. Он тақрибан аз шимолу ғарб ба ҷанубу шарқ тӯл кашида, қаторкӯҳи намоёне ба вучуд меорад, ки тақрибан 39 мил (63 километр) доман мекашад. Водии Мачиддо, ки ҳамчунин бо номи водии Изреѐил маълум аст, дар ҷанубу шарқи Кӯҳи Кармил ҷойгир мебошад. Кӯҳи Кармил ва водии Мачиддо аз лиҳози масофа нисбатан ба ҳамдигар наздиканд. Масофаи байни онҳо, дар ҳатти рост (ҷунонки зоғ мепарад), тақрибан 20 то 25 мил (32 то 40 километр) мебошад. Дар ғарби Кӯҳи Кармил баҳри Миёназамин воқеъ аст, ва дар шарқи водии Мачиддо ва водии Изреѐил баҳри Ҷалил, ки ҳамчунин ҳамчун кӯли Тиберия ё кӯли Киннерет маълум аст, ҷойгир мебошад.

Дар китоби Ваҳй ҷанги Армагеддон водии Мачиддуро муайян месозад, ва илҳом намехост, ки донишҷӯёни нубувват бовар кунанд, ки китоби Ваҳй паёми худро ба маънои айнӣ муайян мекунад; бинобар ин, ҳангоме ки Армагеддонро (Мачиддуро) ҳамчун Армагеддон муайян намуд, калимаи «ҳар»-ро ба қор бурд, ки маънояш кӯҳ аст, то равшан созад, ки он ҷанг намояндагии рӯҳонии ҷанги ниҳонӣ буд, ки аждаҳо, ҳайвони ваҳшӣ ва пайғамбари дурӯғин ҷаҳонро ба сӯи он мебаранд.

Юҳанно бо ҳамсон донишҷӯи Мачиддо бо Армагеддон таъмин намуд, ки он набояд ҳамчун макони ҷуғрофӣ айнаи фаҳмида шавад, зеро Мачиддо водиест ва ҳеҷ кӯҳе надорад. Дар наздикии он Кӯҳи Кармил ҷойгир аст, ки дар он муқобилағзории Илёс бо Аҳъоб ва анбиёи Изобал рух дод; бинобар ин, ҳам Мачиддо ва ҳам Кӯҳи Кармил ҳар ду намунаҳои ҷанги ниҳонии Армагеддон мебошанд.

Агар шумо сеқунчае кашед, ки Ерусалим, кӯҳи Кармил ва водии Мачиддуро дар бар гирад, Ерусалим дар қунҷи ҷанубу шарқии он сеқунча ҷойгир хоҳад буд, кӯҳи Кармил дар шимолу ғарб ва водии Мачиддо дар шимолу шарқ. Минтақае, ки ба таври рамзӣ ҷанги Армагеддонро ифода мекунад, бо ду баҳр маҳдуд аст, ва подшоҳи шимол (фоҳишаи Бобили Ҳозиразамон)

миёни баҳрҳо ва кӯҳи пурчалолӣ муқаддас ба анҷоми худ мерасад. Ва дар ҳамон вақт давраи имтиҳони инсонӣ ба поён мерасад.

Аммо хабарҳо аз шарқ ва аз шимол ўро ба изтироб хоҳанд овард; бинобар ин, ў бо ғазаби бузург берун хоҳад рафт, то бисёронро ҳалок кунад ва комилан нобуд созад. Ва хаймаҳои қасри худро миёни баҳрҳо бар кӯҳи муқаддаси ҷалол хоҳад шинонд; вале ба анҷоми худ хоҳад расид, ва ҳеҷ кас ўро мадад нахоҳад кард. Ва дар он вақт Микоил бархезад, он сарвари бузурге, ки барои фарзандони қавми ту меистад; ва замони тангие хоҳад буд, ки монанди он аз вақти ба вучуд омадани ҳалқе то ҳамон вақт ҳаргиз набуд; ва дар он вақт қавми ту раҳо хоҳад шуд, ҳар касе ки дар китоб навишта ёфт шавад.

Дониёл 11:44–12:1.

Татбиқи сегонаи Илёс муқобилияти берунии қавми Худоро бо подшоҳи шимол ифода мекунад, ки ў сари иттиҳоди сегонаи аждаҳо, ҳайвон ва пайғамбари козиб аст, ки ҷаҳонро ба сӯи Армагеддон мебарад. Се душмани Илёс, ки намунаи он иттиҳоди сегона буданд, Аҳъоб буд, ки подшоҳи даҳ қабिलाи шимолӣ буд ва даҳ подшоҳи Ваҳй боби ҳабдаҳро намояндагӣ мекард, ки бо фоҳишаи Бобил зино мекунанд ва розӣ мешаванд, ки салтанати худро барои «як соат» ба фоҳиша бисупоранд, ки он «он соат»-и бӯҳрони қонуни якшанбе аст. Фоҳишаи Бобилро Изобал намояндагӣ мекард, ва пайғамбарони Баал ва қоҳинони бешаи Изобал пайғамбари козибро намояндагӣ мекунанд.

Бӯҳрони қонуни якшанбе бо қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда дар Иёлотӣ Муттаҳида оғоз меёбад ва ҳангоме анҷом меёбад, ки Микоил бархезад. Вақте ки он қонуни якшанбе фаро расад, овози дуҷоми боби ҳаждаҳуми Ваҳй, рамаи дигари Худоро аз Бобил даъват мекунад, ки берун ояд. Давраи вақт аз даъвати берун омадан аз Бобил то баста шудани муҳлати имтиёз, давраи довариҳои фоҳишаи Бобил аст. Он ҳамчунин он давраи вақт аст, ки Рӯҳулқудс беандоза реҳта мешавад. Он ҳамон «соат» аст, ки даҳ подшоҳ розӣ мешаванд бо фоҳишаи Сур, ки дигар фаромӯш нашудааст, ҳамподшоҳӣ кунанд. Он ҳамон «соат»-и «заминларза»-и бузурги Ваҳӣ ёздаҳ аст, вақте ки садӯ чилу ҷаҳор ҳазор ҳамчун парчам боло бардошта мешаванд.

Ва подшоҳони замин, ки бо вай зино карда ва дар айшу ишрат бо вай зиндагӣ намудаанд, бар вай гиря хоҳанд кард ва барои вай нола хоҳанд намуд, ҳангоме ки дуҷо сӯхтани вайро хоҳанд дид. Аз тарси азоби вай дур истода, хоҳанд гуфт: Вой, вой бар ту, эй шаҳри бузурги Бобил, эй шаҳри пурқудрат! зеро ки дар як соат довариҳои ту фаро расид. Ваҳй 18:9, 10.

Чунон ки Юҳанно Мачиддуро чун кӯҳи («har») Мачиддо муайян намуд, то ҳақиқати рӯҳониро, на ҳақиқати зоҳириро, нишон диҳад, довариҳои фоҳишаи Бобил ва Сур ба таври муайян ҳамчун воқеъшаванда дар ҷараёни «соат», ва ҳамчунин дар як «рӯз» баён шудааст.

Пас офатҳои вай дар як рӯз хоҳад омад: марг, ва навҳа, ва қатл; ва вай ба оташ тамоман сӯхта хоҳад шуд; зеро пурзӯр аст Худованд Худо, ки бар вай доварӣ мекунад. Ваҳй 18:8.

Баъд аз 22 октябри соли 1844, вақти нубувватӣ дигар набояд ба таври нубувватӣ татбиқ карда шавад, ва бинобар ин довариҳои қудрати папагӣ ҳамчун рӯйдоде дар як «соат», ва

ҳамчунин дар як «рӯз» тасвир мешавад. «Соат»-и довариин вай давраи нубувватист аз қонуни якшанбе дар Иёлотӣ Муттаҳида то баста шудани муҳлати файз. Ҳангоми баррасии Илёси рӯзҳои охир, муайян кардани ин давра муҳим аст, зеро муборизаи Илёс дар кӯҳи Кармил баъд аз озмоиши дохилии қавми Худо дар рӯзҳои охир меояд, ва давраи озмоиш ҳам барои калисо ва ҳам барои ҷаҳон яксон оғозҳо ва анҷомҳои нубувватӣ дорад.

Ду овози боби ҳаждаҳуми Ваҳй ду даъвати ҷудогона ба ду калисоро ифода мекунанд. Калисои аввал он яксаду чиҳилу ҷаҳор ҳазорест, ки дар боби ҳафтуми Ваҳй зикр шудааст, ва калисои дувуме, ки даъват мешавад, он издиҳоми бузурги боби ҳафтуми Ваҳй аст. Даъват ба он яксаду чиҳилу ҷаҳор ҳазор дар ҳангоме сурат мегирад, ки Рӯҳи Муқаддас ба андоза рехта мешавад, ва даъват ба издиҳоми бузург дар ҳангоме сурат мегирад, ки Рӯҳи Муқаддас бе андоза рехта мешавад.

Пайғамбар мегӯяд: «Ва фариштаи дигареро дидам, ки аз осмон нозил мешуд ва қудрати бузурге дошт; ва замин аз ҷалоли ӯ мунаввар гардид. Ва ӯ бо овози пурқувват нидо карда, гуфт: Бобили бузург сукут кард, сукут кард, ва маскани девҳо гардидааст» (Ваҳй 18:1, 2). Ин ҳамон ҷаёмест, ки аз ҷониби фариштаи дуюм дода шуда буд. Бобил сукут кардааст, «зеро ки ҳамаи халқҳоро аз шароби ҳашми зинои худ нӯшонидаст» (Ваҳй 14:8). Он шароб чист? — Таълимоти бардурӯғи вай. Вай ба ҷаҳон ба ҷойи Шанбеи аҳкоми чорум шанбеи бардурӯғ додааст, ва он дурӯғеро, ки Шайтон нахуст ба Ҳавво дар Адам гуфта буд, такрор намудааст, яъне ҷовидонагии табиӣи ҷон. Ҳатоҳои ҳамгуногуни бисёреро вай ба ҳар сӯ паҳн кардааст, «ва аҳкоми одамонро ҳамчун таълимот меомӯзонад» (Матто 15:9).

«Вақте ки Исо хизмати умумии Ҳудро оғоз намуд, Ӯ Ҳайкалро аз таҳқири куфромези он пок кард. Дар миёни охири амалҳои хизмати Ӯ поксозии дуюми Ҳайкал буд. Ҳамин тавр, дар кори охирини хушдор додан ба ҷаҳон, ба калисоҳо ду даъвати ҷудогона дода мешавад. Ҷаёми фариштаи дуюм чунин аст: “Бобил афтод, афтод, он шаҳри бузург, зеро ки ҳамаи халқҳоро аз шароби ғзаби зинои худ нӯшонид” (Ваҳй 14:8). Ва дар нидои баландии ҷаёми фариштаи сеюм овозе аз осмон шунида мешавад, ки мегӯяд: “Аз вай берун оед, эй қавми Ман, то ки шарикони гуноҳҳои вай нагардед, ва то ки ба балоҳои вай гирифтор нашавед. Зеро гуноҳҳои вай то ба осмон расидаанд, ва Худо бадихои вайро ба ёд овардааст” (Ваҳй 18:4, 5).» Selected Messages, book 2, 118.

Фариштаи пурқудрат мувофиқи иҷрои Ваҳй, боби ҳаждаҳум, нозил шуд, вақте ки биноҳои азими шаҳри Нью-Йорк 11 сентябри соли 2001, бо омадани «боди шарқӣ»-и Ислом, фурӯ оварда шуданд. Сипас ӯ «бо овози қавӣ ба таври пурқудрат нидо карда, гуфт: “Бобили бузург афтод, афтод, ва маскани девҳо гардид.”» Ва баъд дар ояти ҷаҳорум овози дигаре «аз осмон шунида мешавад, ки мегӯяд: “Аз вай берун оед, эй қавми Ман.”» Ин ду овоз «ду даъвати ҷудогонае ҳастанд, ки ба калисоҳо дода шудаанд.» Ду калисои ҷудогонаи Худо дар рӯзҳои охир ҳамчун яксаду чилу чор ҳазор ва анбӯҳи бузург муайян карда мешаванд.

Давраи имтиҳони яксаду чилу чор ҳазор аз Ислом — вои сеюм — оғоз меёбад, ки Ишаёё онро «рӯзи боди шарқӣ» меномад. Он давраи имтиҳон бо қонуни якшанбеи наздиқоянда дар Иёлотӣ Муттаҳида ва татбиқи нишони ҳайвон ба анҷом мерасад. Ҳайвон подшоҳи шимоли

қалбакӣ, сари Бобили муосир аст. Бобил он шерест дар боби ҳафтуми Дониёл, ва пайғамбари нофармони Яҳудо, ки намояндаи адвентизми Лоудикия мебошад, дар он даврас мемирад, ки бо «хар»-и Ислон (11 сентябри 2001) оғоз мешавад ва бо «шер» (Бобили муосир) ба анҷом мерасад.

Дар он давраи вақт, ки ҳамчун «қабр»-и пайғамбари нофармони Адвентизми Лаодикия муаррифӣ шудааст, борони охирин андоза карда мешавад, зеро ба калисои яксаду чилу чор ҳазор даъвати ҷудогона дода мешавад. Вақте ки он давра ба анҷом мерасад, дар «соат»-и «заминларзаи бузург», ки қонуни якшанbero дар Иёлоти Муттаҳида намояндагӣ мекунад, давраи овози дуҷуми Ваҳӣ боби ҳаҷдахум фаро мерасад, ҳамзамон бо ҷорӣ шудани аломати ҳайвон, ки ҳамон аломати подшоҳи шимол аст. Ҳамчунин, дар айни замон, Исломи Войи сеюм барои овардани довари тадриҷан афзоида бар ҷаҳони муртад ба кор бурда мешавад. Паёме, ки аз ҷониби «нишон»-и яксаду чилу чор ҳазор дар давоми он даъвати дуҷуми ҷудогона ба калисои «издиҳоми бузург» эълон карда мешавад, «аломат»-и «подшоҳи шимол» ва нақши Исломи Войи сеюмро, ки ҳамчун «фарзандони шарқ» муаррифӣ шудааст, муайян месозад.

Паёме, ки дар ояти чилу чоруми боби ёздаҳуми китоби Дониёл қудрати папавиро ба ҳашм меоварад, ва он паёме, ки оғози хунрезии ниҳони папавиро ба амал меоварад, ҳамчун «аҳборе аз шарқ» (Ислон) ва «шимол» (аломати ваҳшӣ) тасвир шудааст. Дар он давра, ҳамчунон ки дар давраи пешина буд, Исломи «боди шарқӣ» барои оғози он давра довариро бар Иёлоти Муттаҳида меоварад, ва он давра ҳангоме ба поён мерасад, ки подшоҳи шимол ба анҷоми худ мерасад, «миёни баҳрҳо ва кӯҳи пурҷалоли муқаддас», дар водии Мачиддо ва кӯҳи Кармил.

Давраи доварӣ барои Бобили муосир, ки бистари марги (қабри) ӯро ифода мекунад, бо рамзи шарқ оғоз меёбад ва бо рамзи шимол ба анҷом мерасад, ҳамон тавре ки бистари марг барои пайғамбари нофармони Лаодикия дар нахустин даъвати равшан ба калисоҳо анҷом ёфт. Қабр (бистари марг), ки ҳам пайғамбари дурӯғгӯи Байт-Ил ва ҳам пайғамбари нофармони Яҳудо дар он дафн шудаанд, миёни «хар» ва «шер» ифода шудааст.

Илос намояндаи халки Худо дар рӯзҳои охир аст, ки бо душмане сегона рӯ ба рӯ шуданд, ки бо Аҳъоб, Изобал ва анбиёи Изобал намояндагӣ мешуд. Изобал рамзи қудрати папагӣ дар калисои ҷоруми Тиётиро мебошад, ва анбиёи вай дар Кармил бо анбиёи Баал ва қоҳинони бутзори муқаддас намояндагӣ мешуданд. Баал худон мардонаеро ифода мекунад ва қоҳинони бутзор Ашторотро, яъне худон занонаро, намояндагӣ мекарданд; бинобар ин, анбиёи қозибӣ Изобал аз мард ва зан иборат буданд ва иттиҳоди Калисо ва Давлатро намояндагӣ мекарданд, ки дар китоби Ваҳӣ бо сурати ҳайвон ифода шудааст.

Ин Иёлоти Муттаҳида аст, ки аввал тасвири ҳайвонро дар Иёлоти Муттаҳида ва баъдан дар ҷаҳон барпо мекунад, ва ин Иёлоти Муттаҳида аст, ки пайғамбари қозибӣ иттиҳоди сегона мебошад. Аҳъоб, подшоҳи даҳ сибт, намояндаи даҳ подшоҳи Ваҳӣ боби ҳаҷдахум аст, яъне аждаҳо, ва Изобал ҳайвон аст. Илос дар кӯҳи Кармил бо иттиҳоди сегонаи Бобили муосир дар рӯёруй буд, он ҷо ки қоҳишаи Бобил ба анҷоми худ мерасад ва ҳеҷ касе барои мадад

кардан нест. Татбиқи сегонаи Илѐс рӯѐрӯи беруниеро намояндагӣ мекунад, ки бар зидди қавми Худо дар рӯзҳои охир оварда мешавад, ва Илѐс он пайғамбарро намояндагӣ мекунад, ки дар рӯѐрӯи мустақим бо он се қудрат қарор дорад.

Унсури муҳими достони Илѐс «борон» аст, ки борони охирро ифода мекунад, ки дар таърихи рӯѐрӯи рехта мешавад. То расидан ба рӯѐрӯи дар кӯҳи Кармил, Илѐс ошкоро изҳор дошта буд, ки бороне нахоҳад буд, магар ба каломи ӯ. Даврае, ки ба «соат»-и довари Изабал меоварад, ҳамон давраест, ки бо аввалин «овоз»-и мушаххасе, ки ба калисоҳо дода шуд, ифода мегардад. Он «овоз» 11 сентябри соли 2001 расид, ва дар он давра «борон» танҳо «чен» карда мешуд, ва дар он давра ду паёми рақибонаи борони охир мавҷуд буданд, ки бо баҳси Ҳабаққук марбут буданд. Яке паёми қалбакии гиря кардан барои Таммуз буд, ки «паёми сулҳ ва амният»-ро ифода мекард, ва дигаре паёми ҳақиқии Войи сеюми Ислом буд.

Паёми ҳақиқии «борони охир» бар нақши Ислом дар Войи сеюм асос ёфта буд. Он паём аз як манбаъ сарчашма гирифт (ки ҳамон Future for America буд), ва он ду паём барои бартарӣ бо ҳам мубориза бурданд, то он даме ки таърих дурустии паёми ҳақиқиро тасдиқ намуд, ва ҳамчунин аблаҳии паёми «сулҳ ва амният»-ро дар чунин замоне чун ин собит кард.

«Пайғамбарҳои Донёл ва Юханно бояд фаҳмида шаванд. Онҳо якдигарро тафсир мекунанд. Онҳо ба ҷаҳон ҳақиқатхоро медиҳанд, ки ҳар кас бояд онҳоро дарк намояд. Ин пайғамбарҳо бояд дар ҷаҳон шаҳодат бошанд. Бо иҷрои худ дар ин рӯзҳои охир, онҳо худ худро шарҳ хоҳанд дод». Kress Collection, 105.

Иҷрои нахустини Илѐс дар татбиқи сегонаи Илѐс аз ҷониби Илѐси дуюм тасдиқ мегардад, ки Исо ўро ҳамчун Яҳёи Таъмиддиханда муайян кард. Яққоя ин ду шоҳид Илѐси сеюмро барқарор месозанд.

Ва чун онҳо мерафтанд, Исо ба мардум дар бораи Яҳё оғоз карда, гуфт: «Барои дидани ҷӣ ба биёбон баромада будед? Найе, ки аз бод ҷунбонда мешавад? Лекин барои дидани ҷӣ баромада будед? Одаме, ки либоси нозук дар бар дорад? Инак, онҳое ки либоси нозук мепӯшанд, дар қасрҳои подшоҳонанд. Пас барои дидани ҷӣ баромада будед? Набие? Оре, ба шумо мегӯям, ва бештар аз набӣ. Зеро ӯ ҳамон касест, ки дар бораи вай навишта шудааст: “Инак, Ман қосиди Худро пеши рӯи ту мефиристам, ки роҳи Туро пеши Ту тайёр хоҳад кард”. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: дар миёни зодагони зан касе бузургтар аз Яҳёи Таъмиддиханда барнахестааст; лекин хурдтарини Малакути Осмон аз ӯ бузургтар аст. Ва аз рӯзҳои Яҳёи Таъмиддиханда то имрӯз Малакути Осмон зӯр мебинад, ва зӯроварон онро бо зӯрӣ ба даст меоранд. Зеро ҳамаи анбиё ва шариат то замони Яҳё нубувват кардаанд. Ва агар хоҳед бипазиред, ӯ ҳамон Илѐс аст, ки бояд меомад. Ҳар кӣ гӯши шундан дорад, бишнавад». Матто 11:7–15.

Мо ин таҳқиқро дар мақолаи оянда идома хоҳем дод.

«Имрӯз, дар рӯҳ ва қудрати Илѐс ва Яҳёи Таъмиддиханда, фистодагони таъинкардаи Худо диққати ҷаҳонро, ки ба доварӣ маҳкум аст, ба воқеаҳои муҳими ҷиддӣ ҷалб мекунанд, ки ба қарибӣ дар иртибот бо соатҳои поёнии давраи озмоиш ва зуҳури Масеҳ Исо ҳамчун Подшоҳи подшоҳон ва Худованди худовандон ба вукӯъ хоҳанд пайваست. Ба

зудӣ ҳар як инсон барои аъмоле, ки дар ҷисм анҷом додааст, доварӣ хоҳад шуд. Соати доварию Худо фаро расидааст, ва бар аъзои калисои Ё дар рӯи замин масъулияти ҷиддии огоҳ кардани онҳое вогузор шудааст, ки гӯё бар лаби худ ҳалокати абадӣ истодаанд. Ба ҳар як инсон дар саросари ҷаҳон, ки гӯш хоҳад дод, бояд равшан гардонда шавад, ки кадом усулҳо дар ин муборизаи бузургӣ ҷараёндошта мавриди хатар қарор доранд — усулҳое, ки сарнавишти тамоми инсоният аз онҳо вобаста аст.»

«Дар ин соатҳои охирини муҳлати имтиҳон барои фарзандони одам, вақте ки тақдир ҳар як ҷон ба зудӣ барои абад қарор дода хоҳад шуд, Худованди осмон ва замин аз калисои Худ интизор аст, ки ба амал ҷунон бархезад, ки ҳеҷ гоҳ пеш аз ин набудааст. Онҳое ки ба воситаи дониши ҳақиқати гаронбаҳо дар Масеҳ озод гардонида шудаанд, аз ҷониби Исои Худованд ҳамчун баргузидагони Ё, ки бар ҳамаи қавмҳои дигари рӯи замин лутф ёфтаанд, ба шумор меоянд; ва Ё аз онҳо умед дорад, ки ҳамду санои Ёро зоҳир намоянд, Ёро ки онҳоро аз зулмат ба нури аҷоибӣ Худ хондааст. Барақатҳое ки бо ҷунин фаровонӣ ато мешаванд, бояд ба дигарон расонда шаванд. Хушхабарӣ наҷот бояд ба ҳар миллат, қабилла, забон ва қавм бирасад.»

«Дар рӯёҳои анбиёи қадим, Худованди ҷалол ҷунин тасвир ёфта буд, ки дар рӯзҳои торикӣ ва беимонӣ, ки пеш аз омадани дуҷуми Ёст, бар калисои Худ нури махсус мебахшад. Ҳамчун Офтоби Адолат, Ё мебоист бар калисои Худ тулӯ намояд, “ва шифо дар болҳои Ё.” Малокӣ 4:2. Ва аз ҳар шогирди ҳақиқӣ мебоист таъсире барои ҳаёт, далерӣ, мадақдорӣ ва шифои ҳақиқӣ паҳн гардад.»

«Омадани Масеҳ дар ториктарин давраи таърихи ин замин ба вуқӯ хоҳад пайваست. Рӯзҳои Нӯҳ ва Лут ҳолати ҷаҳонро андак пеш аз омадани Писари Одам тасвир мекунанд. Навиштаҳои Муқаддас, ки ба ин замони ишора мекунанд, эълон медоранд, ки шайтон бо тамоми қувват ва “бо ҳар фиреби ноинсофӣ” амал хоҳад кард. 2 Таслӯникиён 2:9, 10. Амали ӯ ба таври равшан дар торикии босуръат афзоюнда, дар иштибоҳоти бешумор, бидъатҳо ва гумроҳиҳои ин рӯзҳои охир ошкор мегардад. На танҳо шайтон ҷаҳонро ба асорат мебарад, балки фиребҳои ӯ калисоҳои эътирофкунандаи Худованди мо Исои Масеҳро низ ҳамирмоявор фаро мегиранд. Иртидои бузург ба торикии рушд хоҳад кард, ки ҷун ними шаб амиқ аст. Барои қавми Худо он шаби озмоиш, шаби гирия, шаби таъқиб ба хоати ҳақиқат хоҳад буд. Аммо аз миёни он шаби торикӣ нури Худо хоҳад дурахшид». Пайғамбарон ва Подшоҳон, 716, 717.